

INFÖR STARTEN

Lördag morgon ...

Det var fortfarande mörkt när jag på lördagsmorgonen den 21 maj cyklade till starten vid Stadshuset. Innan jag ens hunnit upp till Tranebergsbrons topp kände jag hur vinden blåste från min högra sida. Det kändes lite oroväckande med tanke på att klockan bara var tre på morgonen.

De flesta deltagare hade redan anlänt till starten när jag rullade in. Terje hade en entusiastisk hejarklack som livade upp startområdet. Jag hälsade på några, hjälpte Magnus med hans pulsmätare och sedan var det dags att ställa upp sig för fotografering vid startlinjen. Vi var sju cyklister som radade upp oss till start.

SVERIGETEMPOT

Stockholm - Järna

Starten gick 03:30 och vi rullade lugnt genom Stockholms gator. På Västerbron blev vi omkörda av Terjes jublande hejarklack och därefter rullade vi vidare längs tomma gator. Det var lätta moln på himlen och det såg ut att bli en vacker dag, men en frisk vind hade redan börjat blåsa upp från syd.

Under ett par kilometer efter det att vi passerat Botkyrka Kyrka tvingades vi att kryssa fram mellan krossade glasflaskor som låg utspridda på vägbanan, men annars var vägen ut ur stan fri från incidenter. Väl ute på Södertäljevägen började farten trissas upp så smått. Efter ytterligare någon mils körning märktes det att Terje började få bekymmer och när jag lade mig längst bak efter en förning strax innan Södertälje såg jag att han inte längre var med oss i gruppen.

Vi hade fått igång ett bra tempo och resten av vägen in till Järna gick av bara farten. En av Peters kompisar hade kört motorcykel in till Järna och han stämplade våra kort invid Preem-rondellen. Klockan var då 05:15.

Järna - Norrköping

Efter stämplingen lättade vi på trycket och fortsatte mot Gnesta, dit vi kom efter 7 mils körning. I första rondellen tog vi till vänster mot Nyköping, något som inte kändes helt rätt, men det var sådan kraft i gruppens framfart att jag inte funderade så mycket på vägvalet. Efter en stund märkte vi att något inte stämde med navigeringen, så vi stannade och höll rådslag. Vi insåg att vi kört fel, men beslöt oss för att fortsätta på den inslagna vägen. Vi hittade och plockade upp en plånbok längs vägen och tryckte sedan på vidare mot Nyköping. Riksväg 224 löpte över öppna fält och motvinden var påtaglig hela tiden.

I Nyköping fyllde de flesta på sina vattenflaskor på en bensinmack, men jag hade inte ens gjort slut på en halv flaska. Istället frågade jag en långtradarchaufför om vägen genom Nyköping. Han beskrev den enklaste, men kanske inte den kortaste vägen, och efter en stund hade vi kommit igenom stan. Det var en stor lättnad när vi såg den första skylten mot Norrköping. Vid Jönåker kom vi upp på den riktiga färdvägen igen och det kändes som en framgång att vara tillbaka på banan igen. Hela tiden tuggade vi oss fram genom motvinden, som ibland förbyttes till kantvind.

Jag hade ätit kontinuerligt under hela färden, men Olle kunde inte få ner någon fast föda. Vid det här laget började läget bli kritiskt och vi stannade till vid Vårdshuset i Stafsjö. Olle gick in och fick i sig lite Coca Cola, men det hjälpte inte mycket. När vi stod och väntade kom först Kristian förbicyklade och några minuter senare kom Peter. Enligt färdbeskrivningen skulle vi passera Stafsjö efter 14.5 mil, men på min trippmätare saknades det 11 kilometer för att komma upp till den sträckan.

Vi fortsatte mot Norrköping och i utförslöperna vid infarten till stan kändes för första gången något som liknade medvind. Strax innan stan kom vi ikapp Peter och vi växlade några ord med honom. Magnus lämnade över den upphittade plånboken till följebilen. Vi kom till Norrköping efter 18 mils körning. Väl inne i stan, så stämplade vi våra kort klockan 09:35 på en Statoil-mack och Olle beslöt sig för att bryta. Han hade inte ätit någonting sedan starten.

Norrköping - Mjölby

Vägen fortsatte mot Kimstad och vi höll sedan på att missa avfarten mot Grensholm, vid Roxens norra strand. Efter en del dividerande, så beslöt vi oss slutligen för det som visade sig vara rätt väg. Det var en vacker lantlig väg och landskapet hade varit idylliskt, om det inte varit för denna motvind.

Min matlust försvann efter cirka 20 mil. Magen vägrade att ta emot någon form av söt föda. Vid en kort paus hade Mattias tagit fram en liten renklämma och jag insåg plötsligt att min kropp skrek efter salt mat. Matlusten hade fram till nu istället ersatts av värk i vänster knä. Det var överansträngning kombinerat med en lättare variant av löparknä. Det var långt ifrån

något som skulle få mig att bryta, men det gjorde ordentligt ont när jag tryckte på med vänster ben. Staffan började också klaga på att hans lår var slut, men det fanns inget i hans körstil som tydde på att detta var med sanningen överensstämmande.

Vi kom fram till Berg och tog en paus för att lätta på trycket strax innan stan. Olavi hade kört oerhört starkt på platten, men hade lite svårt att följa med oss andra i backarna, så han stack iväg lite i förväg. Efter en stund följde vi andra efter mot Bergs Slussar, där rutten gjorde en skarp höger-vänster-sväng. Vi fortsatte cykla, men såg inte skymten av Olavi, så vi gissade att han hade missat avfarten. Efter någon mils körning såg vi Kristian och Peter framför oss. Just då låg Peter hundratalet meter framför Kristian. Vi jobbade oss ikapp och precis när vi skulle köra om Kristians följebil såg vi att vi borde svänga till vänster. Vi gjorde om omkörningen till en vänstersväng, samtidigt som vi insåg att vi inte skulle följa samma rutt som ultracyklisterna.

Vi körde på bra över slätterna ner mot Mantorp och sedan vidare mot Mjölby. Nämnade jag att det blåste stark kantvind? Eftersom vi hade kört snabbt, så var jag övertygad om att vi hade Kristian och Peter en bra bit bakom oss. Därför kändes det väldigt tungt när vi såg att Peter precis hade hoppat av sin cykel vid en pizzeria när vi rullade in i Mjölby. Vi hade då kört 27 mil. Vi diskuterade en stund om var vi skulle äta och beslöt oss slutligen för McDonald's, två kilometer från färdvägen. I det läget kände jag att hungern började ta överhanden och humöret började svikta. Vi fick våra kort stämplade klockan 13:00 och tog en ordentlig paus, så vi kunde fylla på våra depåer. Vad underbart det var att få i sig salt mat! Vi tryckte i oss dubbla portioner hamburgare, pommes frites och läsk, förutom Magnus som inte hade någon aptit.

Mjölby - Lekeryd

När vi kom ut efter pausen hade ett lätt regn börjat falla. Vi satte av rakt söderut och regnet tilltog allt eftersom. Tyvärr tilltog även vinden, som var otroligt stark i byarna. Jag varken åt eller drack på vägen ner till Boxholm, för jag vågade inte släppa styret ens med ena handen. Efter matpausen hade värken i vänsterknät försvunnit, men den kom tillbaks redan innan vi cyklade en kilometer. Vid en paus stoppade jag i mig en Voltarén och det tog i alla fall bort löparknäsymptomen. Emellanåt sa Staffan att vi skulle ta det lugnare, för hans ben var helt slut, men vi andra bara skrattade med tanke på hur starkt han körde.

Någonstans längs Riksväg 32 blev vi plötsligt omkörda av en silverfärgad hyrbil från OKQ8 med Olle vid ratten. För min del blev det ett oerhört moraliskt lyft mitt i denna vindpinade rotblöta. Olle körde sedan i förväg och stannade bilen så att den markerade nästkommande sväng. Avtaget från Riksväg 32 var efterlängtat. Motvinden förbyttes mot kantvind och de öppna fälten förbyttes mot skog, i alla fall tidvis. Emellanåt avtog regnet, men det slutade aldrig helt och vägbanorna var hela tiden blöta.

Vi jobbade oss vidare mot Lekeryd och så här i efterhand har jag mycket klena minnen av den här vägsträckningen. Vid kiosken där vi skulle stämpla stod Peters följebil och vi pratade lite med hans team. Till Lekeryd skulle det vara 364 kilometer och det var vad min trippmätare visade, så när som på ett par hundra meter. Klockan var då 17:15.

Lekeryd - Borås

Efter en dubbel korv med mos och tillbehör fortsatte vi. Olle körde i förväg, kollade vägen och kom sedan tillbaks för att guida oss. Det var en trygghet som komplement till kartläsningen och jag uppskattade det speciellt genom Taberg.

Olle, Magnus och jag hade träffat Peter några dagar före start och bland annat gått igenom vissa knepiga partier längs vägen. Det första var höger-vänster-kombinationen vid Bergs Slussar och det hade vi klarat av. Det andra kom vi till efter Munkabo. Den naturliga vägen mot Borås var grusbelagd och för att undvika detta parti, så gick vår färdväg söderut från Munkabo, för att sedan svänga norrut på Riksväg 26 och slutligen tillbaks västerut mot Borås. Vi tog rätt avfart söderut, men det som såg ut att vara avfarten norrut mot 26:an kom flera kilometer för tidigt jämfört med färdbeskrivningen. Vi stannade, kontrollerade både vägbeskrivning och karta, och beslöt oss för att fortsätta. Detta kunde inte vara rätt avfart.

Vägen klättrade kontinuerligt och efter en halvmil tyckte någon att vi vid det här laget borde ha kommit till avfarten. Vi stannade, kontrollerade kartan och diskuterade. Vi stoppade en bil som kom från andra hållet och frågade om man kom ut på Riksväg 26 om man fortsatte. Jodå, det var ett avtag till höger vid en kyrka efter några kilometer. Det skulle kännas tungt att vända och då förlora en mils körning. Det kändes bättre att fortsätta. Vi satte av igen. Ingen kyrka. Ingen väg till höger. Vi bara klättrade och klättrade. Vägen till höger måste komma efter nästa krök. Nej, bara mera uppför. Jag blev argare och argare på mig själv. Även om vi hade pausat länge under loppet, så hade vi förutsättningar att köra in på en bra tid, men dessa möjligheter ebbade ut för varje tramptag söderut som vi tog. Magnus, som har en helt annan rutin på den här typen av lopp, tog det hela med upphöjt lugn. Det är en del av äventyret, helt enkelt. Själv kokade jag inombords.

Olle hade kört i förväg och vid ett möte berättade han att vi bara hade några kilometer kvar till Riksväg 26. Vi hade då en bra bild av var vi befann oss och beslöt att köra på de större vägarna för att arbeta oss tillbaks mot Borås. Vid Ljungsarp stannade vi vid en översiktskarta och stakade ut vägen till Borås via Nittorp och Limmared.

Innan stoppet hade Staffan och Magnus påpekat att mitt bakhjul blivit skevt och under pausen kunde jag ta en titt på det. En eker på hjulets vänstra sida hade gått av precis vid navet. DT Revolution-ekrar har uppenbarligen inget på ett bakhjul att göra.

Vi trampade på, skymningen började falla och vi insåg att vi behövde få i oss mat. I Limmared verkade allt vara stängt, men vi frågade några ungdomar som stod utanför fritidsgården och de hänvisade oss till det lokala hamburgarhaket. Vi beställde varsin hamburgartallrik och det var fantastiskt gott. Kanske ingen stjärna i Guide Michelin, men det var precis vad jag behövde just då. Det var härligt att få i sig mat och att känna att vi från och med nu skulle vara på väg åt rätt håll. När vi gick ut igen var det nästan kolmörkt. Någon kilometer efter att vi kommit ut på vägen, passerade vi en vägskylt som talade om att det var 35 kilometer till Borås. Vi körde på Riksväg 27, som var helt nyasfalterad. Vinden hade dött ut och Olle körde bakom oss med helljuset påslaget. Vi fick ett otroligt bra flyt i körningen och det kändes att vi var på väg in i matchen igen.

Den sista biten in till Borås bjöd på några härliga utförlöpor. Väl inne i stan blev navigeringen knepig och jag kände att jag inte orkade koncentrera mig på kartläsning just då. Till min glädje, så tog Staffan och Mattias hand om den och vi tog oss igenom Borås utan problem. Vi stämplade våra kort på en Statoil-mack som hade öppet till midnatt. Stämplingstiden var 23:30 och vi tog det ganska lugnt. När vi började förbereda oss för att åka, så kom Olavi in. Han stämplade och fikade, och sedan fortsatte vi allihop tillsammans. Några hundra meter efter att vi lämnat macken, så passerade vi 50 mil. Det var cirka 3.5 mil längre än den tänkta färdvägen.

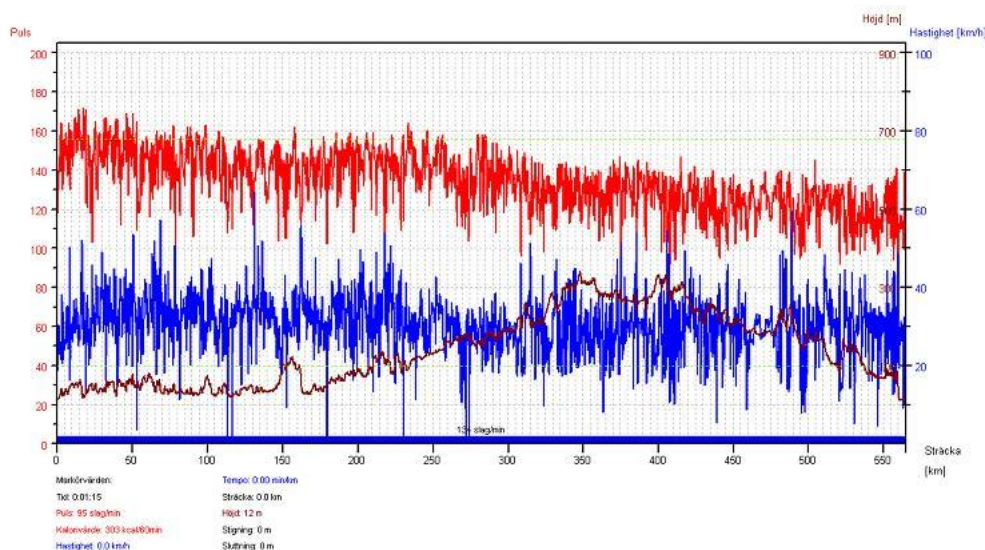
Borås - Göteborg

Det var kolsvart, regnblött och nattdimman hängde lågt. Vi tuggade oss fram genom mörkret med Olle bakom oss. Nu ville vi bara ta oss i mål. Emellanåt sa Staffan något om att han var trött, men hans trovärdighet i det avseende var bortsopad sedan länge.

Vi passerade Bollebygd, Hindås, Härryda och Landvetter. Det var orter som jag ibland cyklat igenom under tonåren när jag bodde i Mölndal, och jag förvånades över hur nära varandra de egentligen ligger. När vi passerat Pixbo tog Staffan ett smart vägval för att slippa Mölndals Kråka, så vi kom in till Mölndal via Lackarebäck istället.

Väl framme vid Liseberg fick vi ett storartat mottagande av Hisingens CK. De hade spämt upp ett målskynke, dukat upp ett buffébord med mat och dryck och bäst av allt: ur en högtalaranläggning strömmade Queen-musik på hög volym, där den vanligast återkommande låten var Bicycle Race.

Vi hade cyklat 565 kilometer på 22 timmar och 55 minuter, varav 19 timmar och 25 minuter i sadeln, och vi hade avverkat 3450 höjdmeter.

Person	Mikael Przysuski	Datum	2005-05-21	Puls	134 / 172	Pulsintervall 1	40 - 156
Träning	565 km, Svenigetemat	Tid	03:28:22	Hastighet	29.2 / 64.4	Pulsintervall 2	157 - 175
Sport	Cykling	Varaktighet	19:23:04.3			Pulsintervall 3	176 - 200
Team	Valhall	Sträcka	565.1 km				
Kommentar	565 km, 22:55 totaltid, 19:23 på cykeln. Stockholm - Järna - Norrköping - Mjölby - Lekeryd - Borås - Göteborg.			Stigning	3650		
				Markering	0:00:00 - 19:23:00 (19:23:00.0)		